

Kedves végzős Diákok! Tisztelt Szülők, kedves Vendégeink!

Három hét leforgása alatt másodszer állok beszédre készülve ünneplő közönség előtt. November 21-én gálaműsorral ünnepeltük iskolánk 60. születésnapját. A születésnap és a szalagavató is alkalom a számvetésre, a visszatekintésre. Büszkén állhatunk itt valamennyien, mert a gimnáziumunk népszerű, az eredményeink országosan is elismertek, diákjaink – ti és az alsóbb évesek – teljesítményei kiemelkedők a régióban. Ilyenkor elgondolkodik az ember azon, hogyan válik egy iskola jóvá, elismertté.

„Sokan vannak, akik azt gondolják, az iskolák úgy születnek, hogy az illetékesek eldöntik, szükség van rá, aztán megépítik – vagy egy már meglévő épületet alakítanak át az iskola céljaira. Pecséttel hitelesítik az alapító okiratát, kinevezik az igazgatóját, meghirdetik a pedagógusi állásokat, felvételin kiválasztják a majdani diákokat. Nem, az iskolák nem így születnek. Így intézmények jönnek létre, amelyekben általános vagy specializált oktatás folyik.

Ahhoz, hogy igazi iskola szülessen, kell hogy épülete legyen, dokumentumai, igazgatója, tanári kara, tanulói. Kell, de ennyi nem elég. Így az oktatási intézmények születnek.

Azt szokták mondani, hogy az iskolák csak állomások az ember életében. 'Második' – ideiglenes – otthonként szolgálnak négy-öt-hat-nyolc évig.

Iskolába valóban csak néhány évig járunk, ám a hatása egész életre szól.

Azt mondom, iskola – de mi is az az iskola? Az épület még nem az iskola.

Az oktatás még nem az iskola. A diákok még nem az iskola.

Az osztályok, az évfolyamok még nem az iskola.

A tantestület sem, az igazgató sem az iskola.

Az iskola mindez együtt, és ennél sokkal-sokkal több. Valami, ami túl van a fogható, megszámítható, megtapasztalható valóságon. Valami, ami ezekből született, s aminek születéséhez és megtartásához mindannyian kellene. Valami, ami megemelődik, ami mindezek fölött lebeg, ami folyamatosan épül, növekszik, gyarapodik – állandó érték a mulandó, földi világban. Szellemi közösség, amely átívelve időn és téren összeköt mindenkit, aki valaha a Herman Ottó Gimnázium tanulója vagy tanára volt.”

Ezek a sorok Csorba Piroska A Herman Ottó Gimnázium legendája című írásából származnak, de örömmel tölt el, hogy a ti műsorotokban is ezek a gondolatok fogalmazódtak meg.

Azonban a műsorotok árnyaltabb, ironikusabb képet mutatott, mint amit a sikerorientált hermanos diákokról elképzelünk. Láttuk a kudarcokat, az unalmat, a mindennapok bénázásait, a vidám pillanatokot. Mindezek így együtt adják a diákévek szépségeit, megismételhetetlenségét.

Azért is jó, hogy most megállunk egy pillanatra, emlékezünk és a jövőbe, a ti jövőtökbe tekintünk, mert így értékelhetjük azt, ami megadatott nekünk.

Kedves Szülők! Megadatott Önöknek, hogy lássák felnőni a gyermekeiket, és most rájuk nézve együtt csodálkozhatunk rá a fiatalság szépségére. Köszönjük, hogy az életük egy kritikus szakaszában engedték, hogy mi iskolaként, tanárokként segítsük őket álmaik formálódásában és céljaik megvalósulásának megalapozásában.

Kedves Kollégáim! Minden évben megadatik nekünk, hogy 4-5-8 év után lássuk a kimenni készülő évfolyamot együtt. A gyönyörű nagy lányokat és a daliás ifjakat most, de látjuk bennük az ötödikes vagy kilencedikes megszeppent vagy nagyon is magabiztos kiskamaszt. A magunk munkáját is látjuk bennük, a sikerek mellett a küzdelmeket. Mert küzdöttünk is – ha szükség volt rá – a passzivitásukkal, az érdektelenségükkel, az öntudatukkal, az önbizalmuk hiányával vagy épp túltengésével. Ilyenkor látjuk és gondoljuk igazán, hogy megérte. Köszönettel tartozom az osztályfőnököknek, a szaktanároknak, és az iskolavezetésnek is, hogy kiváló munkát végeztek.

Kedves Diákjaink!

Abban a reményben tűzzük fel nektek ma a szalagot, hogy büszkén és felelősségteljesen fogjátok vállalni a hermanos közösséghez tartozás jelét. Most színes szalaggal megjelölve, de ha elballagtok, akkor szívetekre és jellemetekre hímezve fogjátok hirdetni ezt az értékrendet, és azt, hogy ti ehhez a családhoz tartoztok.

A szalag azonban nem csak a közösséghez tartozás üzenetét hordozza, hanem annak a felelősségét kell, hogy közvetítse számotokra, hogy célegyenesbe fordultatok. Középiskolai éveitek utolsó lehetőségei állnak előttetek. Itt az ideje az utolsó hajrának, hogy győztesen kezdhesétek életetek következő állomását, az egyetemi tanulmányaitokat.

Végezetül a szalag ünneplésre is hív, ünnepeljük hát együtt a végzős hermanos évfolyamot. A szalagotok mellé egy Rónay György gondolatot tűzök fel:

„A cél, sokszor maga az út, de csak ha nem céltalan, s minden célból, ha valóban cél volt, mindig új út vezet.”